

Vejledning til "Underretning"

Underretningspligt

Underretningspligten er en personlig pligt, der gælder både for fagpersoner og den almindelige borger. Der er forskellige kriterier for, hvornår der skal underrettes alt efter, om man er en fagperson eller en almindelig borger. Først beskrives fagpersoners skærpede underretningspligt, og dernæst beskrives den generelle underretningspligt, som omfatter alle borgere. Derefter beskrives de regler som er gældende for, hvordan kommunalbestyrelsen skal behandle de underretninger, de modtager. Endelig beskrives reglerne om tværkommunal underretningspligt, som gælder, når udsatte familier med børn flytter mellem kommuner.

Fagpersoners underretningspligt

Serviceovens § 153 handler om underretningspligt for personer, der udøver offentlig tjeneste eller offentligt hverv, som har pligt til at underrette kommunen, hvis de under udøvelsen af tjenesten eller hvervet får kendskab til eller grund til at antage, at et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte, at et barn umiddelbart efter fødslen kan få behov for særlig støtte på grund af de vordende forældres forhold, at et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte på grund af barnets eller den unges ulovlige skolefravær eller undladelse af at opfylde undervisningspligten, eller at et barn eller en ung under 18 år har været udsat for overgreb.

Med "særlig støtte" i serviceovens § 153, stk. 1, sigtes primært til støtte efter serviceovens kapitel 11 om særlig støtte til børn og unge, herunder børn og unge med funktionsnedsættelse. Der er således ikke som udgangspunkt underretningspligt i situationer, hvor barnets eller den unges vanskeligheder har en karakter, som reglerne om særlig støtte efter serviceovens kapitel 11 ikke tager sigte på at løse. Der vil dermed ikke være underretningspligt, hvis der alene er behov for handicapkompenenserende hjælp på grund af barnets eller den unges funktionsnedsættelse, såfremt hjælpen alene gives efter bestemmelser udenfor kapitel 11 i serviceoven. Som et andet eksempel kan nævnes forhold, der alene kan begrunde en særlig socialpædagogisk indsats efter folkeskolelovens regler. Dette betyder, at fagpersoner i f.eks. dagtilbud eller skole fortsat skal bruge de redskaber, de har i normalsystemet til at afhjælpe et givet problem, hvis det skønnes at være fyldestgørende i forhold til barnets eller den unges udvikling. Det er således først når barnet eller den unge antages at have behov for særlig støtte efter serviceovens regler, at underretningspligten indtræder, dvs. i de tilfælde hvor normalsystemets redskaber ikke længere er tilstrækkelige. Vurderingen af dette afhænger af en individuel vurdering i det konkrete tilfælde.

Underretningspligten indtræder efter serviceovens § 153 uanset, hvad der er årsagen til, at barnet eller den unge kan have behov for særlig støtte. Der er ikke i den sociale lovgivning en opremsning af, hvad der konkret hører under underretningspligten. Omkring børn og unge kan det siges, at underretningspligten omfatter alle de tilfælde, hvor en offentlig ansat får kendskab til forhold, der giver grund til at antage, at et barn eller en ung har behov for særlig støtte. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor barnet eller den unge:

- har vanskeligheder i forhold til de daglige omgivelser eksempelvis med at begå sig socialt eller i forhold til at

fastholde sin skolegang, herunder ift. skoleskift, bortvisning, faglige præstationer mv.,

- undlader at opfylde undervisningspligten eller har et ulovligt skolefravær, som kan give anledning til at antage, at barnet eller den unge kan have behov for særlig støtte,
- udsættes for psykisk eller fysisk overgreb, vanrøgt, omsorgsvigt eller nedværdigende behandling fra forældres eller andre opdrageres side,
- lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare,
- lever under forhold, der på andre måder er utilfredsstillende eller
- har behov for støtte på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Derudover gælder underretningspligten i alle tilfælde, hvor en offentlig ansat får kendskab til vordende forældre med vanskeligheder af en karakter, der giver grund til at antage, at barnet efter fødslen vil få behov for særlig støtte. Det kan eksempelvis være tilfælde, hvor:

- den ene eller begge vordende forældre er meget unge og har svært ved at tage vare på deres eget liv,
- den ene eller begge vordende forældre er misbrugere eller psykisk syge,
- den ene eller begge vordende forældre af andre årsager har svært ved at tage vare på sig selv, og må formodes at have vanskeligt ved at drage tilstrækkelig omsorg for et barn.

Underretningspligten er ikke betinget af, at der er tale om omsorgsvigt, fysisk eller psykisk overgreb eller lignende situationer. Det er tilstrækkeligt, at barnet eller den unge eller de vordende forældre har vanskeligheder, som den pågældende fagperson ikke selv kan gøre noget ved. I disse tilfælde skal de sociale myndigheder inddrages med det samme.

Den, der underretter, skal ikke foretage en vurdering af, om barnet eller den unge vil kunne *opnå* særlig støtte efter serviceovens kapitel 11. Denne vurdering foretages af kommunalbestyrelsen. Dermed understreges det også, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at vurdere, hvorvidt det må antages, at et barn eller en ung trænger til særlig støtte, således at der skal igangsættes en børnefaglig undersøgelse jf. § 50.

Efter serviceovens § 153, stk. 1, indtræder underretningspligten, når den pågældende får kendskab til eller *grund til at antage*, at et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte, at et barn umiddelbart efter fødslen kan få behov for særlig støtte på grund af de vordende forældres forhold, at et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte på grund af barnets eller den unges ulovlige skolefravær eller undladelse af at opfylde undervisningspligten, eller at et barn eller en ung under 18 år har været udsat for overgreb.

Der stilles ikke krav til, at den pågældende fagperson har et kendskab til barnets eller den unges forhold. Derimod skal der være tale om en antagelse, der er sagligt begrundet i barnets eller den unges forhold, og som har givet grund til bekymring for barnets eller den unges udvikling eller sundhed. En sådan antagelse kan således føre til en bekymring for, om barnet eller den unge kan have behov for særlig støtte.

Hvis der er tale om vanskeligheder, der har en karakter, som reglerne i serviceovens kapitel 11 sigter på at løse,

vil der efter § 153 være underretningspligt. Det gælder *uanset* at den, der underretter, har mulighed for og fortsat kan benytte de redskaber, som findes inden for vedkommendes regi. Det betyder f.eks., at skolen fortsat kan søge dialog med forældre og tilbyde specialundervisning, selvom socialforvaltningen er underrettet om barnets eller den unges problemer.

Der kan forekomme tilfælde, hvor ens bekymring angår så alvorlige forhold, at det er nødvendigt at inddrage de sociale myndigheder hurtigt. I situationer, hvor man som fagperson får mistanke om, at et barn er udsat for psykisk eller fysisk vold, seksuelt misbrug eller anden alvorlig omsorgssvigt (f.eks. ift. hygiejne, ernæring, sygdomspleje eller andre basale forhold) bør der således altid straks ske en underretning til kommunens sociale myndigheder.

Hvilke fagpersoner har underretningspligt?

Underretningspligten i § 153 påhviler alle offentligt ansatte og andre med offentlige hverv.

Med "personer, der udøver offentlig tjeneste" sigtes til personer, som er ansat til at udfylde offentlige opgaver på vegne af offentlige myndigheder (f.eks. statslige myndigheder, dvs. ministerier, direktorater, politi og domstole, og kommunale forvaltninger), som udøver deres virksomhed i henhold til lovregler eller bestemmelser, der er fastsat med hjemmel i lov. Der kan f.eks. være tale om skolelærere eller pædagoger, som er ansatte i dagtilbud, sundhedsplejersker, den kommunale tandpleje og ansatte på sygehuse og hospitaler. Pligten påhviler også ansatte i andre dele af den kommunale forvaltning samt ansatte ved statsforvaltningerne, der eksempelvis i forbindelse med behandlingen af en sag om forældremyndighed eller samvær får kendskab til, at et barn eller en ung kan have behov for særlig støtte.

Med "personer, der udøver offentligt erhverv" sigtes til personer, som ikke er ansat til at udfylde offentlig tjeneste, men som i kraft af deres erhverv udøver tjeneste for en offentlig myndighed, som medfører visse handlebeføjelser udadtil. Der kan f.eks. være tale om en privatsat læge, der efter anmodning tilser en beboer på et kvindekrisecenter. Underretningspligten omfatter derudover bl.a. ansatte ved frie grundskoler og frie kostskoler, dagpasningstilbud, der er drevet som selvejende institutioner samt opholdssteder, krisecentre, familiepleje, præster i folkekirken og behandlingstilbud og andre private tilbud, der for det offentlige udfører opgaver rettet mod personer med sociale eller andre særlige problemer.

Retningslinjer for at foretage en underretning

Underretningspligten er en personlig pligt. Enhver er således ansvarlig for at reagere og handle på sin egen bekymring, hvis man bliver bekendt med et barn, som kan have brug for hjælp. Man har dermed som enkeltperson pligt til at kontakte kommunens sociale myndigheder og videregive sin bekymring for barnet eller den unge.

Det er et kommunalt anliggende at udarbejde de procedurer for håndtering af underretninger, som man ønsker internt i kommunen. Mange kommuner har vejledninger og retningslinjer for, hvordan man som fagperson bør håndtere en situation, hvor man vil foretage en underretning til kommunens sociale myndigheder. Disse vejledninger og retningslinjer vil ofte fremgå af den sammenhængende børnepolitik, som kommunalbestyrelsen har pligt til at udarbejde efter servicelovens § 19. Læs herom i punkt

18ff i denne vejledning.

I nogle kommuner har forvaltningen fastsat en procedure for underretning, der medfører at en underretning altid skal gå gennem skolens eller institutionens ledelse, således at lederen på skolen, institutionen m.v. er den, der i alle tilfælde kontakter og underretter de sociale myndigheder. Sådanne aftaler og procedurer er ofte hensigtsmæssige, men man skal være opmærksom på, at de ikke fritager den enkelte fagperson for et ansvar, hvis lederen vælger ikke at underrette kommunalbestyrelsen. Underretningspligten må således aldrig tilsidesættes.

Det er strafbart ikke at overholde sin underretningspligt. Dette følger af straffelovens § 156, som lyder, at når en person, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, nægter eller undlader at opfylde sin pligt, som tjenesten eller hvervet medfører, eller at efterkomme lovlig tjenstlig befaling, straffes han/hun med bøde eller fængsel indtil fire måneder. Straffen kan i særlige tilfælde forhøjes, hvis den pågældende tidligere er fundet skyldig i en efter det fyldte 18. år begået strafbar handling.

Underretning ved mistanke om seksuelle eller fysiske overgreb

Efter servicelovens § 153, stk. 1, skal personer, der udøver offentlig tjeneste eller offentligt hverv underrette kommunen, hvis de under udøvelsen af tjenesten eller hvervet får kendskab til eller grund til at antage, at et barn eller en ung under 18 år er udsat for overgreb. Bestemmelsen indebærer en særlig regulering af den underretningspligt, der ellers følger af den almindelige regel i § 153, stk. 1. Formålet er at understrege vigtigheden af, at kommunalbestyrelsen så hurtigt som muligt får mulighed for at gribe ind i de tilfælde, hvor der kan være tale om vold eller andre overgreb mod et barn eller en ung, da dette kan have særligt alvorlige konsekvenser for barnets udvikling. Der henvises i den forbindelse til servicelovens § 155, stk. 2, og 155 a, stk. 2, som indeholder særlige regler vedr. kommunalbestyrelsens behandling af underretninger vedr. mistanke om overgreb mod børn.

Med *overgreb* henvises til strafbare handlinger mod et barn eller en ung under 18 år, som er omfattet af straffelovens kapitel 24-26 (seksualforbrydelser, forbrydelser mod liv og legeme samt forbrydelser mod den personlige frihed) samt straffelovens § 210 og § 213.

Underretningspligten gælder i forhold til overgreb mod barnet eller den unge, der finder sted på vedkommendes sædvanlige opholdssted, herunder i hjemmet eller på en institution begået af personer, som barnet eller den unge sædvanligvis omgiver sig med på dette sted. Den gælder også i forhold til overgreb, der sker i omgivelser, hvor barnet eller den unge tilfældigvis har sin gang, og hvor gerningsmanden ikke er en person, som barnet eller den unge sædvanligvis omgiver sig med.

Er der reel og kvalificeret mistanke om, at et barn bliver seksuelt misbrugt, udsat for vold eller andre fysiske overgreb, bør underretteren i samarbejde med den kommunale forvaltning ligeledes rette henvendelse til politiet. Politiet får herved mulighed for at efterforske sagen. Der henvises i øvrigt til punkt 294 ff. om samarbejde mellem politi og kommune samt til kapitel 27 om indsatsen i de regionale "*Børnehuse*" over for børn og unge, som er udsat for overgreb.

Det er især personalet i institutioner, skoler, den kommunale forvaltning og på anbringelsesstederne, som

skal være særligt opmærksom på tilfælde, hvor der er mistanke om seksuelle eller fysiske overgreb mod børn og unge, herunder hvis der er unge, der har en uensigtsmæssig seksuel adfærd, så der kan træffes de fornødne foranstaltninger til beskyttelse af barnet eller den unge. Den særlige opmærksomhed skal ligeledes rettes mod seksuelle overgreb, når barnet er anbragt.

Alle kommunalbestyrelser skal udarbejde skriftlige beredskaber til sikring af forebyggelse, tidlig opsporing og behandling af sager, hvor der er viden eller mistanke om, at et barn eller en ung har været udsat for overgreb. For nærmere herom se punkt 30-34 i kapitel 1.

Underretning ved manglende opfyldelse af undervisningspligten eller ved ulovligt skolefravær

Efter servicelovens § 153, stk. 1, skal personer, der udøver offentlig tjeneste eller offentligt hverv underrette kommunen, hvis de under udøvelsen af tjenesten eller hvervet får kendskab til eller grund til at antage, at et barn eller en ung under 18 år undlader at opfylde undervisningspligten eller har et ulovligt skolefravær. Det betyder, at underretningspligten indebærer en særlig regulering af pligten til at underrette, når dette er tilfældet. Formålet er at understrege, at et bekymrende ulovligt skolefravær kan indikere, at der er vanskeligheder i barnets eller den unges forhold, som servicelovens regler om støtte til udsatte børn og unge og deres familier tager sigte på at løse.

Ulovligt skolefravær betegner de tilfælde, hvor eleven har mange forsømmelser af kortere eller længere varighed eller meget lange fraværperioder, som ikke skyldes for eksempel sygdom eller ekstraordinær frihed med skolelederens tilladelse. Ulovligt skolefravær kan også omfatte tilfælde, hvor eleven har meget lange fraværperioder i forbindelse med for eksempel udlandsophold, herunder selvbestaltet feriefravær. Langvarigt ulovligt skolefravær kan således være et tegn på, at barnet eller den unge står over for mere komplekse sociale udfordringer, eksempelvis hvis familien er præget af psykisk sygdom, misbrug eller andre problemer, som kan forårsage, at elevens sundhed og udvikling er i fare og som betyder, at barnet eller den unge har behov for støtte efter servicelovens regler.

Der kan imidlertid også forekomme tilfælde, hvor der vil være grund til at underrette kommunalbestyrelsen, selvom elevens fravær ikke af skolen er kategoriseret som ulovligt fravær, men hvor fraværet er kategoriseret som fravær på grund af elevens sygdom eller lignende. Det drejer sig om tilfælde, hvor der er grundlag for at antage, at elevens sygdom eller lignende skyldes vanskeligheder i barnets eller den unges forhold, som servicelovens regler om støtte til udsatte børn og unge og deres familier, tager sigte på at løse. Det drejer sig derimod ikke om kortere eller længere perioder med sygdom, hvor det er utvivlsomt, at barnets sygdom ikke skyldes sådanne forhold.

Det bemærkes, at underretningspligten ikke retter sig mod problemstillinger, der normalt kan løses i det almindelige skole/hjem-samarbejde eller ved andre initiativer og tiltag fra skolens side som f.eks. problemer med større elevers skolefravær på grund af skoletræthed.

Foruden tilfælde at ulovligt skolefravær bemærkes endvidere, at underretningspligten generelt set også omfatter tilfælde, hvor en elevs hyppige skoleskift giver grund til

at antage, at barnet eller den unge har behov for særlig støtte. Der henvises i den forbindelse til "Udvalget om mere frit skolevalg" *Notat om evaluering af mere frit skolevalg*, hvoraf det fremgår, at elever, som gentagne gange skifter skole uden samtidig at skifte bopæl, ofte kan have sociale problemer af et omfang der betyder, at eleven har behov for særlig støtte. Skolelederne er således i disse tilfælde omfattede af underretningspligten efter § 153, stk. 1.

Den endelige vurdering af, hvorvidt ulovligt skolefravær er af en karakter og af et omfang, der betyder, at der skal foretages en underretning, vil komme an på et konkret skøn. Det understreges i den forbindelse, at den, der underretter, ikke skal foretage en vurdering af, om barnet eller den unge vil kunne opnå særlig støtte, da denne vurdering alene er kommunalbestyrelsens ansvar. Underretningspligten gælder uanset at den, der underretter, har mulighed for fortsat at benytte den bistand, som findes inden for skolens regi, herunder eksempelvis støtte i regi af pædagogisk-psykologisk rådgivning eller specialundervisning. Skolen skal således fortsat varetage dialog med barnets eller den unges forældre, jf. reglerne herom i bekendtgørelse om elevers fravær fra undervisningen, lov nr. 360 af 19. maj 2004, eller for eksempel tilbyde specialundervisning, uanset at kommunen er underrettet om barnets eller den unges eventuelle behov for særlig støtte. Det bemærkes, at det i den forbindelse vil være hensigtsmæssigt at samarbejde om og koordinere eventuelle samtidige tiltag.

Tavshedspligt og underretning

Mange personer er underlagt regler om tavshedspligt i forbindelse med deres arbejde, enten via lovgivning eller via interne regler. Eksempelvis er læger og folkeskolelærere underlagt lovgivning om offentligt ansattes tavshedspligt, mens f.eks. præster i andre trossamfund kan være underlagt interne etiske retningslinjer vedr. tavshedspligt. De nævnte faggrupper er imidlertid forpligtiget til at underrette kommunen i overensstemmelse med servicelovens §§ 153 og 154, selv i de tilfælde hvor de ifølge lov eller andre regler har tavshedspligt. Servicelovens regler om underretning vil således altid gå forud for andre regler om tavshedspligt, fordi underretningspligten er fastsat ved lov, og derfor har forrang. Der kan derfor ikke henvises til f.eks. interne regler om tavshedspligt som begrundelse for ikke at underrette kommunen efter serviceloven.

Den, der underretter, bør altid overveje, om familien skal orienteres om, at underretningen foretages. Det kan være en fordel i forhold til det fremtidige samarbejde med familien, at søge at få forældrene til at forstå, hvorfor man har valgt at underrette. Underretningspligten har dog altid forrang ift. den fare for brud på tillidsforhold, som en underretning kan medføre. Såfremt underretningen drejer sig om en mistanke om overgreb begået af en eller begge forældre, må forældrene dog ikke orienteres om underretningen jf. punkt 75 om underretning ved mistanke om seksuelle eller fysiske overgreb.

Bestemmelsen skal i øvrigt ses i sammenhæng med reglerne vedrørende lempelse af tavshedspligtsreglerne efter servicelovens § 49a. Heraf fremgår, at der kan tages initiativ til at foretage en tværfaglig afklarende samtale om et konkret barn eller en ung, hvis der foreligger en bekymring om dette barns udvikling. Der henvises til punkt 290 og 297. Se også pjecen "Dialog om tidlig indsats - udveksling af oplysninger i det tværfaglige SSD-samarbejde og

fagpersoners underretningspligt" (2011), som kan findes på www.socialstyrelsen.dk.

Om reglerne for udveksling af oplysninger i sager, der behandles i regi af børnehuse, henvises til kapitel 27 om børnehuse.

Mulighed for at underrette direkte til Ankestyrelsen

Hvis man som fagperson har indgivet en underretning om et barn eller en ung til den kommunale forvaltning, men har en oplevelse af at kommunen ikke iværksætter foranstaltninger, eller at barnet eller den unge ikke får tilstrækkelig hjælp, da kan der underrettes direkte til Ankestyrelsen. Efter servicelovens § 65 har Ankestyrelsen mulighed for at pålægge kommunalbestyrelsen at foretage de fornødne sagsbehandlingsskridt eller at træffe de fornødne afgørelser, se yderligere herom i kapitel 28.

Orientering om, hvad underretningen har givet anledning til

Efter servicelovens § 155b, stk. 2, skal kommunalbestyrelsen videregive oplysninger til den person, der har foretaget underretning efter § 153, om hvorvidt underretningen har givet kommunen anledning til undersøgelser eller foranstaltninger efter serviceloven. Tilbagemeldingen vil på kommunalbestyrelsens vegne kunne foretages af den del af kommunens forvaltning, der behandler de pågældende undersøgelser eller foranstaltninger efter serviceloven.

Det er alene i de tilfælde, hvor der foreligger særlige forhold, hvor kommunalbestyrelsen af hensyn til barnets bedste kan undlade at orientere den, der har foretaget underretning efter § 153, om, hvorvidt den har iværksat en undersøgelse eller foranstaltninger vedrørende det barn eller den unge, som underretningen vedrører, jf. § 155b, stk. 2, 2. pkt. Det kan eksempelvis være i tilfælde, hvor familiens tillidsforhold til de offentlige myndigheder er af en sådan karakter, at udvekslingen af oplysninger vil skabe unødige barrierer for det videre samarbejde mellem parterne. Det kan endvidere være i tilfælde, hvor der eventuelt eksisterer en konflikt mellem den konkrete fagperson og familien m.v.

Orienteringen har til hensigt at bekræfte, at kommunen behandler sagen på behørig vis, f.eks. i tilfælde hvor fagpersonen overvejer at underrette Ankestyrelsen om sin bekymring, jf. servicelovens § 65. Samtidig får den person, der har foretaget underretningen, mulighed for i tilrettelæggelse af det videre arbejde med barnet eller den unge at tage højde for, at der er foretaget undersøgelser eller foranstaltninger i forhold til barnet eller den unge under 18 år efter serviceloven. Der kan alene videregives oplysninger om, hvorvidt der er iværksat undersøgelser eller foranstaltninger efter serviceloven vedrørende det barn eller den unge, som underretningen vedrører. Derimod kan der efter § 155b, stk. 2, ikke ske videregivelse af oplysninger om karakteren af eller indholdet af de pågældende undersøgelser eller foranstaltninger, jf. dog nedenfor om servicelovens § 155b, stk. 3.

Videregivelse af oplysninger om foranstaltningstype og varighed til fagpersoner

Efter servicelovens § 155b, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen på baggrund af et konkret skøn videregive oplysninger vedrørende type og varighed af en given indsats til den fagperson, der underretter, såfremt nærmere bestemte

forhold gør sig gældende. De pågældende oplysninger kan udveksles, såfremt de skønnes at have væsentlig betydning for den støtte, som den pågældende under udøvelsen af hvervet eller tjenesten kan yde barnet eller den unge. Dette kan således ske, såfremt den, der underretter, er en fagperson som via sin ansættelse skønnes at kunne kvalificere den pågældende indsats over for barnet eller den unge på en måde, der giver større sikkerhed for, at indsatsen vil få den ønskede effekt.

Det bemærkes i den forbindelse, at det som udgangspunkt vil være fagpersoner i for eksempel dagtilbud, skole og sundhedspleje, som er omfattet af bestemmelsen. Det forudsættes dermed, at den pågældende fagperson i kraft af sit daglige arbejde varetager en opgave over for barnet eller den unge, som giver mulighed for at understøtte den indsats, der er igangsat for at afhjælpe de pågældende problemer. Eksempelvis vil en pædagog i et dagtilbud kunne bakke op om en iværksat familiebehandling, der har til hensigt at afhjælpe udadreagerende adfærd. Den endelige vurdering af, hvorvidt den pågældende fagperson vil kunne medvirke til at kvalificere effekten af en given indsats, vil afhænge af et konkret skøn.

Servicelovens § 155b, stk. 2 og 3, regulerer alene videregivelsen af de nævnte oplysninger fra kommunalbestyrelsen til den person, der har foretaget underretningen. Øvrige behandlinger af oplysninger om rent private forhold, herunder de underrettendes videregivelse af oplysninger til andre, skal foretages i overensstemmelse med de gældende regler i databeskyttelseslovgivningen. Ligeledes finder de øvrige regler i databeskyttelseslovgivningen om bl.a. de registreredes rettigheder, den dataansvarliges anmeldelsespligt og behandlingssikkerhed anvendelse, i det omfang det er relevant, også for oplysninger, der videregives i forbindelse med tilbage melding til den person, der har foretaget underretningen. Adgangen til at videregive personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed er reguleret i databeskyttelsesloven.

En underretning medfører ikke i sig selv, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at iværksætte foranstaltninger. Kommunen skal dog efter § 155 sikre, at der iværksættes en rettidig og systematisk vurdering af alle underretninger efter §§ 152-154 med henblik på at afklare, om barnet eller den unge har behov for særlig støtte. Der henvises til punkterne 82-84 for nærmere vejledning herom.

I forbindelse med underretningen og den afledte vurdering registreres oplysningerne. Oplysningerne opbevares indtil sagen er afsluttet, opbevaringspligten er udløbet og et eventuelt arkiveringskrav er opfyldt. Når oplysningerne er arkiveret eller slettet, har kommunen ikke længere adgang til dem.

Du har ret til at vide, hvilke oplysninger kommunen har om dig, og du kan kræve forkerte oplysninger rettet eller slettet.

Kommunens databeskyttelsesrådgiver

Du kan kontakte databeskyttelsesrådgiveren om dine rettigheder i henhold til databeskyttelseslovgivningen.

Du har ret til at klage til Datatilsynet over kommunens behandling af dine personlige oplysninger.

På Datatilsynet.dk kan du læse mere om databeskyttelsesrådgiverens rolle.

Uddrag af barnets lov

§ 133. Personer, der udøver offentlig tjeneste eller offentligt hverv, skal underrette kommunalbestyrelsen, hvis de under udøvelsen af tjenesten eller hvervet får kendskab til eller grund til at antage, at

- 1) et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte efter denne lov,
- 2) et barn umiddelbart efter fødslen kan få behov for særlig støtte efter denne lov på grund af de kommende forældres forhold,
- 3) et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte efter denne lov på grund af barnets eller den unges ulovlige skolefravær eller undladelse af at opfylde undervisningspligten eller
- 4) et barn eller en ung under 18 år har været udsat for overgreb.

Stk. 2. Skoleledere på folkeskoler skal underrette kommunalbestyrelsen, når en elev har ulovligt skolefravær på 15 pct. eller derover inden for 1 kvartal.

Stk. 3. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om underretningspligt for andre grupper af personer, der under udøvelsen af deres erhverv får kendskab til forhold eller grund til at antage, at der foreligger forhold, som bevirker, at der kan være anledning til indsatser efter denne lov. Social- og boligministeren kan endvidere fastsætte regler om, at andre grupper af personer har underretningspligt efter stk. 1, nr. 2, i forbindelse med aktiviteter uafhængigt af deres erhverv.

§ 135. Den, der får kendskab til, at et barn eller en ung under 18 år fra forældrenes eller andre opdrageres side udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer barnets eller den unges sundhed eller udvikling i fare, har pligt til at underrette kommunen.